

STANKO VUK

POMLAD

Vlažna svetloba
trpko lega v vrbovje.

V ravnini breze,
srebrne vôle.

Veter skozi borôvje
mornarske pesmi gode.

Od jarkov dehti,
od pomladanskega snega.

Po grapah
prva trava zeleni.

Pastirčki z bosimi nogâmi
se igrajo z ovčicami.

VIDA TAUFER

NARCISE

Nocoj nebo je črn baldahin,
težký visi nad zemljo in vodó,
narcise v travi čakajo voljnó,
dehtijo, kakor pesmi bolečin.

Omamil me je težki vonj narcis.
Na deblo sem se trudna naslonila,
njegova roka mojo je ovila,
pobožal mi je kito plavih las.

Narcise bele v travi razmetane,
narcise moje, zvezde belih sanj,
odtrgane, vse tihe in vdane,
ve ste ko sladka, topla misel nanj. —

Ugasni, luč, čemu mi boš svetila,
srce, umri, čemu bi še ljubila...
Pozabil je na mojo ozko dlan.